

Kohti sisäistä ja ulkoista rauhaa

Monikulttuurinen ilta Kemijärven kirjastossa
Vieraana Orland Bishop

Tiistaina 20. tammikuuta 2015 klo 17.30

Orland Bishop kertoo työstään kalifornialaisten jenginuorten parissa. Monikulttuurisen Shade Tree -säätiön perustaja alustaa keskustelun nuorisotyöstä ja keinoista sisäisen ja ulkoisen rauhan saavuttamiseksi. Shade Tree on kansainvälinen kylävanhimpien, opettajien, taiteilijoiden sekä kasvatustyötä tekevien yhteisö.

Bishop on ollut pioneerina uusille lähestymistavoille jengien välisiin rauhanneuvotteluihin ja toimii ohjaajana riskiryhmiin kuuluville nuorille. Hän on perehtynyt laajasti lääketieteeseen, naturopatiaan, psykologiaan ja afrikkalaisten alkuperäiskansojen kulttuuriin.

Kemijärven kirjasto
Hietaniemenkatu 5
98100 Kemijärvi
www.kemijarvi.fi/kirjasto

Orland Bishop Soppelan koulun vieraana 19.–22.1.2015

Tulevaisuus on täällä nyt

Orland Bishop Kemijärven kirjastossa 20.1.2015

Luento ja keskustelua (toimitettu)

Tulevaisuus tulee luoksemme

Sawubona. Sawubona on zulunkielinen sana. Se on sana, joka antaa mahdollisuuden näkemiseen. Se kääntyy: "Me näemme teidät". Sana tuli minulle tutuksi vuonna 1998 Etelä-Afrikan vierailulla, ja sain sen kautta mahdollisuuden oppia alkuperäiskansojen viisautta, tuon maan vanhimpien kieltä. Minua ohjannut kylänvanhin pyysi minua käyttämään tätä sanaa, kun tapaan ihmisiä.

Sawubona tarkoittaa siis "me näemme teidät" ja siihen vastataan sanomalla *yebo sawubona*, me näemme teidät myös. Tämä sopimus ihmisten välillä johtaa muihin tapahtumiin. Heidän kulttuurissaan näkeminen on sopimus. Kun sanomme sanan, sopimus syntyy sydämässämme. Ellemme sano sitä, tulevaisuus kulkee ohitsemme. Jotta tulevaisuus tulisi luoksemme täydellisenä sanomme: "Sawubona. Yebo sawubona." Kyllä, näemme toisemme, niin että tulevaisuus voi muuttua läsnä olevaksi. Haluaisin sanoa sen nyt uudelleen ja pyydän että vastaatte *yebo sawubona*. Sawubona. Yebo sawubona. Kiitos, tulevaisuus on nyt täällä.

Tunnen oloni hyvin etuoikeutetuksi, kun saan olla tänä iltana kanssanne. Pahoittelen etten osaa vielä suomea niin hyvin, että pystyisin keskustelemaan. Mutta ajan myötä aion oppia kielen. Kiitos kun kuuntelette minua englanniksi.

Yritän edelleen tunnustella syytä, joka toi minut tänne. Kutsu avasi sydämeni merkittävällä tavalla ja halusin matkustaa ystäväni kanssa tapaamaan lisää ystäviä. Tänne saavuttuani aika on antanut minulle mahdollisuuden tavata muutamia hienoja ihmisiä, ja siksi tunnen itsessäni enemmän tulevaisuutta.

Yhteisö tukenamme

Opimme, että ihmiset tuovat paljon mukanaan tähän maailmaan syntyessään, ja ajan myötä selviää mitä. Eryteisesti silloin, kun tapaamme tuntemattomia ja tulee tunne, että olemme tavanneet heidät ennenkin – tavallaan silloin on kysymys profetiasta.

Kannamme mukanaamme jotain tätä maailmaa varten tarkoitettua, ja tavatessamme se ilmaantuu. Olen ollut lapsesta asti kiinnostunut tästä prosessista: ihmissuhteiden muodostamisesta eri henkilöiden välille ja sen tarkkailemisesta, mitä sitten tapahtuu. Niinpä teenkin nykyään ihmissuhdetyötä auttaen ihmisiä parantamaan välejään. Tarkoituksenani on luoda yhteisö, se on prosessi, joka antaa meidän toteuttaa oman korkeimman potentiaalimme.

Näin ollen työni tällä hetkellä on lähinnä ihmissuhteiden luomista ja niiden parantamista aikomukseni luoda yhteisö. Pysin saamaan aikaan prosessin, joka auttaa meitä saavuttamaan ylevimmät tavoitteemme. Enimmäkseen elämän tarjoamat mahdollisuudet muodostuvat sopimuksista. Jos onnistumme tekemään oikeanlaisia sopimuksia, voimme elää täyden elämän.

Sellaista työtä siis teen USA:ssa ja joissain muissa paikoissa maailmalla: autan ihmisiä sopimaan asioita, ensin itsensä kanssa. Sovimme, että olemme tässä maailmassa tullaksemme omaksi itseksemme; meidän on tehtävä sopimus oman aidon itsemme kanssa. Sitten meidän tulee suostua auttamaan muita ihmisiä löytämään itsensä. Se antaa minulle paljon luovaa tekemistä päivittäin. En joudu tekemään samoja asioita joka päivä. Useimmat päivät ovat niin mielenkiintoisia, että vuoden mittaan päädyn tapaamaan yhteensä parituhatta uutta ihmistä. Joistakin heistä tulee läheisiä ystäviäni. Joka vuosi ihmissuhdemaailmani kasvattaa kokoaan.

Siinä työssä yhä useampi ihminen myös oppii parantamaan suhteitaan jo tuntemiinsa ihmisiin. Ja osa työstä liittyy ristiriitojen selvittämiseen, niin että suhteiden paraneminen auttaa heitä ottamaan uusia askeleita elämässään. Nykytieteen mukaan 70 % syistä, jotka tekevät meidät sairaksi, liittyy ristiriitoihin muiden kanssa. Jos voimme selvittää nuo ristiriidat, tulevaisuuteemme palautuu 70 % energiaa. Elämässämme on nyt 30 % energiaa. Kuvitelkaa, että saisitte muilta lisää, että he tukisivat teitä pyrkimyksessä olla oma itsenne. Sillä tavoin tämä maailma olisi useimmille parempi paikka. Uskon, että niin voi tapahtua.

Ystäväni Lazaar

20 vuotta sitten nuori ystävä tapasi minut Los Angelesin kaduilla. Hän tarvitsi apua. Niinpä hän tuli kotiini ja pyysi saada jäädä. Olin tutustunut joihinkin hänen taiteellisista töistään, mutta nyt hänen elämänsä oli hyvin vaikeassa vaiheessa. Hän käytti huumeita ja oli kohdannut vaikeuksia asuinyhteisössään. Kun hän sitten pyysi jäädä luokseni, suostuin siihen lyhyeksi aikaa. Kahden viikon kuluttua selvisi, että hän oli vakavasti sairas. Vein hänet sairaalan poliklinikalle tutkimuksiin. Hänet otettiin sairaalaan sisään ja pari päivää myöhemmin tulivat tutkimustulokset.

Hän tuli itkien ulos neuvonpidosta lääkäreiden kanssa ja katsoi minua. Ja sitten hän kysyi: ”Kuolenko minä?” Lääkärit olivat kertoneet, että hänellä oli HIV/AIDS -tartunta ja siihen aikaan useimmat sen saaneet kuolivat siihen. Aloin siis keskustella hänen kanssaan siitä, miten tämän uuden tiedon kanssa eletään.

Siitä alkoi erittäin rankka kehitysvaihe omassa elämässäni. Minun täytyi oppia tuntemaan hänet, ja hänen oli tutustuttava itseensä paljon syvemmällä tasolla. Paranemisen taso oli jossain hyvin syvällä ja sovimme, että hän asuisi luonani ja etsisimme hänelle keinon parantua. Jokainen päivä upotti meidät kuitenkin yhä syvemmälle hänen elämänsä pimeisiin puoliin, tiedostamattomaan osaan, jolle hänellä ei ollut sanoja. Samalla minussa virisi ymmärrys siitä, miten tutkia tuota ihmisolennon pimeää puolta. Sairaalassaoloaikanaan, ennen kuolemaansa hän löysi tien paranemiseen: hänen kehonsa ei parantunut, mutta sielu parani, itsen syvempi puoli. Hän oivalsi ennen kuolemaansa kuka hän todella oli, mitä hänestä oli tuleva, ei vain itsensä vaan muiden hyödyksi. Hänestä tuli opettajani tiedon sellaisella tasolla, jota en ollut pitänyt mahdollisena.

Kuukausi ennen kuin hän kuoli, menin sairaalaan vierailulle. Hän nukkui ja ajattelin, että tulisin myöhemmin uudelleen. Käännyin lähtekseni, ja silloin hän puhui minulle unestaan. Kuulin hänen äänensä sanovan: ”Sinun pitäisi tehdä se, mikä sinun on määrä täällä tehdä.” Yllätyin, koska tiesin hänen nukkuvan. Käännyin katsomaan häntä ja kysyin: ”Mitä sanoit?” Ja hän toisti: ”Kuulit kyllä, sinun olisi paras tehdä se, mikä sinun on määrä täällä tehdä.” Kysyin häneltä: ”Mitä minun on määrä täällä tehdä?” Ja hän vastasi: ”Älä pelleile kanssani. Tiedät mitä sinun on määrä tehdä täällä. Ja ellet tee, tulet katumaan sitä.” Olin aivan shokissa, en ollut koskaan nähnyt kenenkään puhuvan unissaan.

Otin tuolin ja istuin hänen vuoteensa viereen kysyen itseltäni: ”Mitä minun on määrä täällä tehdä?” Sitä kysyessäni sydämeni ja tajuntani toivat oivalluksen: vaikka olin opiskellut lääketiedettä, minun ei ollut määrä olla pelkästään lääkäri. Olin täällä tullakseni tietoiseksi siitä, miten käyttää elämäni, kehoani ja sen osia, tunteitani ja ajatuksiani. Miten käyttää tahtoani ja ihmissuhteita, jotka sain syntyessäni. Tuosta löydöstä muodostui myöhemmin työmaani. Ja niinpä aloin toimia, olemaan tietoinen siitä, miten elämäni on vuorovaikutuksessa sen ympäristön kanssa, jossa se ilmentyy. Huomaan, että useimmat ihmiset toivovat samaa.

Ystäväni kuoli tammikuussa 1995 ja helmikuussa 1995 perustin järjestöni nimeltä Shade Tree. Tämä organisaatio antaa nuorille tilaa ja mahdollisuuksia löytää omat tarinansa, sopimuksen, joka tekee heistä sen, mitä he ovat. Olemme tehneet tätä työtä 20 vuotta ja kahden päivän päästä, tammikuun 22. päivä, ystäväni Lazarin kuolemasta on kulunut 20 vuotta. En pysty kuvittelemaan viimeisten 20 vuoden tapahtumia ilman sitä lahjaa, jonka hän antoi minulle. Hän on vinyt minut siihen, missä nyt olen omassa elämässäni. Ja muistelen sitä nyt intensiivisesti samalla, kun hänen elämänsä vuosipäivä lähestyy.

Rakkaudesta toistemme tulevaisuutta kohtaan

Olen kiinnostunut siitä, miten elämässä tekemämme sopimukset ulottuvat yhteisön tasolle ja miten yhteisöt ulottuvat maailmaan laajemmalle. Olen ollut mukana aloittamassa hanketta nimeltä Maailmanyhteisö-instituutti (The World Community Institute). Sillä on edustajia eri maissa ja heidän tehtävänä on oppia ymmärtämään uudenlaista talousmallia, sellaista, joka syntyy rakkaudesta toistemme tulevaisuutta kohtaan. Se on erilainen talousmalli kuin se, missä eletään vain siksi, että ansaittaisiin rahaa. Tässä talousmallissa jaamme tietoaamme, luovuuttamme ja rakkautta toisiimme kohtaan.

Ymmärsin sen niinä kolmena vuotena, kun ystäväni asui luonani: loimme hengen ekonomian, talousmallin, joka sallii uusien asioiden tulla elämäämme, se sallii sen, että ymmärrämme sellaista tulevaisuutta syvällisemmin. Kyse ei ole vain siitä, että teemme joka päivä työtä, joka vie voimiamme. Kuvitelkaa, jos tapaan 2000 ihmistä vuosittain, teen paljon uuden mallin mukaista työtä, miten kaunis talous olla ja elää! Ja kuvitelkaa, että itse tapaatte niin monia ihmisiä eri tavoin oman elämänne varrella, jokainen kohtaaminen antaa teille jotain lisää.

Niinpä ystävämmme [Seva-Soppela] kutsuivat meidät tähän projektiin mukaan. He toivovat, että paikka auttaa ihmisiä löytämään toisensa ja ne rikkaat tarinat, joita kannamme mukana. On erilaisia tapoja kertoa niitä tarinoita niin, että jotain muutakin tulee jaetuksi.

Keskustelua

Soppelan koulun uusi emäntä *Taina Särkinen* esittelee itsensä. Tarkoitus on kutsua Soppelaan kansainvälisiä luennoitsijoita ja vierailevia ryhmiä. Taina Särkinen poika Timo Särkinen osti koulun erilaisia kurseja varten. Taina Särkinen kertoo olevansa 72-vuotias ja yrittävänsä saada paikallisia mukaan remonttitoihin. Hän on ollut ravintola-alalla 30 vuotta ja jakaa aikansa tällä hetkellä Turun, Pietarsaaren ja Kemijärven välillä. Tarkoitus on alkaa kurssitoiminta syksyllä. Erilaiset luennot, kuvataide, musiikkiryhmät ja jooga sekä meditaatioreitit kuuluvat tulevaan ohjelmaan. Yleisö toivoo myös 5 Rythms -tanssikurssia.

Syntyy idea yhdistää naapuruston rantajuhlat ja koulun vuosipäivä. Puhutaan käytännön asioista; tontin rasiiteena kulkevaa latua saa käyttää ja koulun roskikset pysyvät kylän yhteisenä keräyspisteenä.

Orland Bishop: Tähän työni pyrkii: ihmiset näkevät toisensa. Tätä sawubona on, me näemme teidät. Ihmiset alkavat keskustella ja tulevaisuuden suunnitteleminen viriää. Ennen vanhaan luotiin tilaa keskustelulle ilman otsikkoa. Puhuttiin vain ja kysyttiin, mitä luulisimme tulevaisuuden tarvitsevan meiltä. Sitten tuotiin ehdotuksia pöytään.

Ihmiset muistavat monet ideansa eri asioista. Ja heti kun alamme puhua niistä, taloutemme palautuu, elämä palautuu, vanhat muistot. Ja yhteisö palaa ennalleen. Ihmiset alkavat tavata ja viettää aikaa toistensa seurassa. Suurin osa meistä on alkanut ajatella aikaa 24 tunnin päivinä. Kun mahdutamme päivän 24 tuntiin, meiltä loppuu aika. Kuvitelmissa voimme halutessamme tehdä lisääaikaa!

Heti kun vietämme tunnin yhdessä vapaana kaikesta, lisää aikaa ilmestyy. Sillä tavoin luomme tilaa keskustelulle, koska se auttaa meitä palaamaan ajan alkuun. Sama koskee yhteisön alkujuuria. Itseni lisäksi toin muutakin tähän maailmaan, ja minun täytyy antaa se pois, jotta maailmalla olisi enemmän. Jokaisella on niin paljon, että tarvitsemme jonkun toisen kertomaan siitä; sitten voimme kuvitella mitä kaikkea tehdä asioilla, jotka toimimme mukana maailmaan. Olen kiinnostunut kokemaan sen, ihan vain jo senkin, keitä olemme täällä – puhumattakaan 2000 muusta ihmisestä. Olen hyvin innostunut kokemaan mitä tapahtuu seuraavina päivinä, seuraavina vuosina, ja sitä koskevasta keskustelusta. Onko kysymyksiä?

Kysymys: Olemme vieraantuneet itsestämme ja toisistamme, olemme eri yhteiskuntaluokissa, naapurien kanssa puhumme vain rahasta. Emme kysele kuulumisia toisiltamme. Erilaisuus on rikkautta. Meidän pitäisi keskustella alkuperäisistä asioista, siitä mitä täällä on, käyttää maalaisjärkeä eikä puhua pelkästään politiikasta ja rahasta. Materialismin sijaan toivomme idealismia ja henkistä kasvua.

Orland Bishop: Voimme kuvitella ajan jaksoina nollasta seitsemään, seitsemästä neljääntoista, neljästätoista 21:een ja kysyä: ”Mitä voisi tapahtua seuraavien seitsemän vuoden kuluessa elämässäni?” Jokaisella on siitä joku aavistus. Fyysinen keho kantaa seitsemän vuoden ajanjakson verran tulevaisuutta ja valo keho kantaa ikuisuutta. Se, että olen nyt fyysinen, antaa tarpeeksi tietoa siitä, mitä seuraavat seitsemän vuotta voisivat olla. Se on luonnonlaki, fyysisellä elämänmuodolla on sen verran viisautta itsessään. Kun menemme syvemmälle tasolle, sinne, mistä unet tulevat, meille avautuu enemmän tulevaisuutta.

Tarinan, unelman jota kannamme, ei siis tarvitse koskea politiikkaa eikä taloutta. Ihmiset osaavat kyllä puhua niistä, kunhan luotamme siihen. Jotkin paikat, joihin menemme, voivat myös tuoda unelmamme esiin.

Saattaa siis olla keinoja, joilla pääsette käsiksi alkuperäiseen tietoon itsessänne. Ensimmäiset seitsemän elinvuottamme kului sen tiedon parissa. Se saa lapsen tahtomaan kävelemistä ja puhumista, siksi että se tahtoo ulottua maailmaan ja osallistua viisauteen, joka kehossa on. Niinpä kehitämme ensimmäisten seitsemän elinvuoden aikana paljon kykyjä, joiden varassa elämme lopun elämäämme. Puhekyky kehittyi 2–3-vuotiaana. Se antaa meille kyvyn liittyä tulevaisuuteen. On siis luonnollista haluta tulevaisuutta ja luonnollista haluta puhua siitä.

Kysymys: Joskus ihmiset toivovat voivansa elää elämänsä uudelleen eri tavalla.

Orland Bishop: Voi kyllä, mahdollisuuksia on niin monia ja toisinaan voimme valita niistä vain pienen osan. Mahdollisuus muuttua erilaiseksi on edelleen olemassa. Kun tietty aika kuluu, siitä tulee jotain erilaista. Tuo tuleva menneisyys muuttuu erilaiseksi. Tulevaisuus on menneisyyttä, jota emme ole eläneet. Se on aina olemassa, emme ole jääneet mistään paitsi, meidän tarvitsee vain valita toisella tavalla kuin ennen ja ottaa mukaan muita ihmisiä omiin suunnitelmiimme. Muut ihmiset on se, mikä muuttaa meidän elämämme, mutta on myös kokemuksia, jotka voivat antaa elämälle tarkoituksen. Meidän ei tarvitse elää uudelleen vaan jatkaa elämää, samalla kun valitsemme millä tavalla elää, sillä seuraavat seitsemän vuotta voivat olla elämämme parhaat seitsemän vuotta!

Kysymys: Puhumme lapsenlapsiemme tulevaisuudesta. Pitääkö heistä olla huolissaan, miten tulevat sukupolvet selviävät? Olemme ennen eläneet rauhallisemmin, nykyisin pitää olla kaikkea niin paljon.

Orland Bishop: Teillä on täällä lahjakkaita ihmisiä; jokaisella on omat lahjansa. Seuraava sukupolvi ottaa omakseen vanhemman sukupolven – meidän – elämämme. He ottavat omakseen sen, mitä olet rakastanut. Jos rakastat puutarhaasi, he ottavat sen omakseen. Jos rakastat kalastamista, he ottavat sen harteilleen. Sukupolvet voivat omaksua vain sen, mitä ihmiset rakastavat. Jos emme rakasta jotain, he eivät omaksu sitä.

Kysymys: Tuntuu, että ihmisillä on paljon tunnelukkoja, jotka tulevat lapsuudesta. Ollaan menneisyyden vankeja. Se vaatii keskustelua näistä asioista. Mikä on lukon murtumiskohta?

Orland Bishop: Tulevaisuus vapautuu, kun näemme toisemme. Uusi valuutta on toistemme näkemistä, koska silloin voimme tehdä oikeat sopimukset siitä, miten nähdä toisemme. Voimme tehdä sopimuksia, koska näemme toisemme. Useimmat ihmiset eivät tiedä, että raha on sopimus. Se ei ole esine. Se on sopimus kahden tai useamman ihmisen välillä, eikä raha voi olla rahaa ilman tätä sopimusta. Se, mitä emme tiedä on, että olemme osa sopimusta, joka tekee rahasta todellista.

On erilaisia rahayksiköitä. Yksi tärkeimmistä on aika, aikavaluutta. Sitä käytetään ympäri maailmaa aina kun joku sanoo: "Annan tunnin viikossa työaikaani yhteisön tarpeisiin." Sillä tavalla saadaan enemmän tulosta aikaan kuin maksamalla palkkaa jollekulle tuntityöstä. Sitä sanotaan vapaaehtoistyöksi, mutta se on enemmän kuin vapaaehtoista. Siinä ollaan kiinnostuneita siitä, mitä toinen tarvitsee. Jos kiinnostun sinun tarpeistasi ja pystyn täyttämään ne, syntyy luottamus, joka on minä tahansa talouden kivijalka. Kaikki elämän osa-alueet nojaavat tähän luottamukseen.

Tätä on vaikea saavuttaa rahataloudessa – jos ostan jotain, minun on luotettava että se toimii. Lahjataloudessa luotamme anteliaaseen henkilöön. Ja näiden kahden välillä on suuri ero: luotan sinun käsiisi työn, jota rakastat tehdä. Se saa aikaan lisää anteliaisuutta.

Nuori sukupolvi on yhteisön liikkeellepaneva voima. He haluavat luoda luottamukseen perustuvan talousmallin. He eivät halua vain myydä lahjojaan rahasta. Joten meidän täytyy antaa heille uudenlaisia mahdollisuuksia, uusi tapa olla oma itsensä tässä maailmassa. Sillä useimmat eivät halua pelkkää työtä, he haluavat elämän, merkityksellisen elämän ja aikaa tehdä sitä, mitä rakastavat.

Kysymys: Ennen vanhaan luotettiin vieraisiin, nyt toisen luottamus on voitettava.

Orland Bishop: Luottamus ei ole kadonnut, koska muistatte ajan, jolloin sitä oli maailmassa. Luottamus on täällä edelleen ja te olette niitä, jotka annatte sen takaisin maailmalle. Elämäkokemuksemme, elävät tarinamme, inspiroivat uutta sukupolvea. Kun me alamme tekemään jotain, hekin alkavat. Kaikenlainen tieto tuhansien vuosien takaa on edelleen maailmassa nykyisissä sukupolvisissa. Meidän vastuullamme on elvyttää se, kertoa vanhat tarinat, laulaa vanhat laulut. Sillä nuorten kuullessa ne he kysyvät: "Mistä se tuli?"

Ensimmäisessä elämänvaiheessaan, 28-vuotiaaksi asti he etsivät historiaa, eivät tulevaisuutta. 28. ikävuoden jälkeen he alkavat etsiä tulevaisuutta. 28 ensimmäistä elinvuotta yhdistää ihmisen kaikkeen maailmassa tapahtuvaan. Ja näyttää siltä, että nuoret ovat yksityisissä, kun haluamme heidän hankkivan tulevaisuuden kouluttautumalla, eikä heitä kiinnosta se.

Tarkoituksemme on näin kokoontumalla ollut tuoda muistot takaisin meille kaikille.

Kysymys: Mihin seitsemän vuoden ajanjaksot elämässä perustuvat?

Orland Bishop: Jaksot ovat biologisia ja fysiologisia. Kannamme tulevaisuutta. Elimet kehossa kehittyvät seitsemän vuotta. Seitsemässä vuodessa kaikki solut, jotka meillä on syntyessämme, uusiutuvat. Tieteen mukaan saamme uuden kehon joka seitsemäs vuosi. Jos pidämme sitä totena, se on mysteeri, mutta on kaunista tietää olevansa vain seitsemän vanha.

Kääntäjä: Haluaisitko sanoa jotain lopuksi?

Orland Bishop: Mietin tässä – kun tulit [yleisön jäsen] sisään vauvan kanssa, me kaikki elävöidimme sen nähdessämme. Lapsen energia yhdistyi fyysiseen kehoomme. Lapset näkevät meidät – ei niin kuin me näemme itsemme, vaan tulevaisuutena.

Ja se on ainoa asia, joka todella rohkaisee lasta elämään: että hän näkee tulevaisuutemme. Se on elämänjanoa. Vauva kantaa puhdasta elämänjanoa kehossaan. Se ei janoa kulttuuria, eivät lapset halua kulttuuriamme; he haluavat oppia elämästämme. Muistamme sen, kun lapsi on lähellämme. Kieli ei ole ongelma, meidän ei tarvitse kertoa lapselle tarkasti, miten asiat ovat. Tunneimme vain onnellisuutta. Kiitos siis, että toit vauvan tänne.

Kysymys: Minusta tuntuu, että elämä on aivan äskettäin opettanut minulle sen, mistä puhut, kuinka olla oma itseni.

Orland Bishop: On hetkiä, jolloin elämä muistuttaa meitä siitä. Kiitos.